

РЕШЕНИЕ

№ 34228

гр. София, 02.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4043**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния
кодекс (АПК) във вр. чл.76б, вр. с чл.85,ал.1 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Р. Ф.,
гражданка на Р У., чрез адв. И. от САК, срещу решение № 31-ОК/06.03.2026 г. на Интервюиращ
орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не
допуснал последваща молба за предоставяне на международна закрила, рег. № 8851/17.02.2026 г.
от М. К. до производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради съществени
процесуални нарушения и неправилно приложение на закона, тъй като административният орган
е извършил анализ по същество на представените документи във фазата по допустимост на
последващата молба. Правят се възражения, че на преценка по допустимост подлежат единствено
последващите молби, при които чужденецът не се е позовал на нови обстоятелства, какъвто не е
настоящия случай и молбата ѝ е следвало да бъде автоматично регистрирана. Изтъква се, че
независимо от това практиката на органите на ДАБ при МС била всяка молба за закрила да
преминава през производство по допустимост. Поддържа се, че е неправилно заключението на
административния орган, че въведените от жалбоподателката основания са преклудирани, тъй
като са обсъждани в предходно производство. В тази връзка се цитира практика на СЕС в
обратния смисъл. Жалбоподателят твърди, че необосновано административният орган е приел, че
представените нови факти не са от съществено значение за личното му положение в държавата на
произход. Иска се оспореното решение да бъде отменено и делото да се изпрати като преписка на
административния орган за ново разглеждане при съобразяване с тълкуването на закона.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. И. от САК, който поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

Ответникът – Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците - Министерски съвет се представлява от юрк. П., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателката М. К. за първи път е поискала закрила с молба с вх. № 2273 от 26.04.2002 г. на Агенция за бежанците при МС.

С решение № 653 от 16.07.2003 г. на председателя на ДАБ – МС (постановено след отмяната на предходно решение № 1279/14.02.2003 г.) на молителката е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Решението е обжалвано и с решение № 11912 от 17.12.2003 г. на ВАС, оставено в сила с решение № 2302 от 15.03.2004 г. на петчленен състав на ВАС.

С последваща молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 8851 от 22.01.2024 г., потвърдена с молба вх. № ОК-13-807/15.05.2024 г. М. К. е поскала да ѝ бъде предоставена международна закрила в Република България поради нови обстоятелства и доказателства във връзка с бежанската ѝ история от съществено значение за личното ѝ положение и държавата ѝ на произход, а именно изповядваната от нея религия православно християнство при официално изповядваната религия в Р У. – ислям и с оглед приетата в държавата законодателна уредба в тази насока. .

С решение № 10239/30.09.2024 г. на председателя на ДАБ на молителката е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Решението е обжалвано и с решение № 2425/22.01.2025 г. на АССГ е отхвърлил жалбата на узбекистанската гражданка срещу издаденото от председателя на ДАБ при МС решение. Първоинстанционното решение е оставено в сила с решение № 5471/27.05.2025 г., постановено по адм. дело № 2679/2025 г. по описа на ВАС. На 17.02.2026 г. жалбоподателката е подала втора последваща молба с рег. № 8851/17.02.2026 г., в която е посочила, че са налице нови обстоятелства, които са от съществено значение за личното ѝ положение, имащи хуманитарен характер, а именно, че пребивава на българска територия от 2002 г., влязла е в страната с малолетния си тогава син, който е бил на 4 (четири) години, сключила е брак с български гражданин, с когото имат общо дете, което също е с българско гражданство. Твърди, че целият ѝ съзнателен живот през последните 25 години е преминал в Република България.

След анализ на установените в административното производство факти и обстоятелства с обжалваното в настоящето производство решение № 31-ОК/ 06.03.2026 г. интервюиращият орган при ДАБ-МС е приел, че молба с рег. № 8851/17.02.2026 г. на ДАБ-МС не следва да бъде допусната до производство за предоставяне на международна закрила. За да постанови решението органът е приел, че горните съобщени от молителката данни относно времетраенето на пребиваването ѝ в България и семейното ѝ положение не установяват нови, индивидуализирани факти, същите са били обстойно и задълбочено обсъдени в предходните производства и не са от естество да променят оценката относно личното положение на молителката или ситуацията в държавата ѝ на произход по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. В тази насока административният орган се позовава на мотивите на АССГ и ВАС, че фактите, че

молителката е член на семейство на български гражданин, има непълнолетна дъщеря с българско гражданство, като същевременно е в незаконен престой на територията на Република България - държава членка на Европейския съюз, не обосновава прилагането на правото на Европейския съюз в областта на убежището.

Във връзка с цитираното в настоящата последваща молба решение от 12.09.2024 по дело С-352/23 г. на СЕС, е изложено, че председателят на ДАБ при МС няма правомощия да предоставя право на пребиваване на граждани на трети държави по реда на Закона за убежището и бежанците, а това е от изключителната компетентност на органите на Министерство на вътрешните работи по реда на Закона за чужденците в Република България. Отражено е също така, че по отношение на молителката не се установява наличието на хуманитарни причини, които да са от естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденката, която кандидатства за получаването на статут. Заявените от чужденката опасения от риск от преследване на религиозна основа са неконкретизирани и без индивидуална връзка с личното ѝ положение.

В допълнение е счетено, че в случай не е констатирана съществена промяна на обществено-политическата обстановка в У., която да представлява ново обстоятелство от съществено значение за личното положение на чуждата гражданка.

Административният орган е посочил, че не представлява ново обстоятелство и ежеседмичното явяване на чуждата гражданка в териториална структура на МВР по местопребиваване.

Като се е позовавал на информацията в справка с вх. № МД-02-60/ 23.02.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС интервюиращият орган е приел, че не се установява негативна промяна в общото положение в страната в сравнение със ситуацията преди влизане в сила на съдебните решения, които са потвърдили предходно издадени от председателя на ДАБ при МС решения, от 2016 г. в страната е започнат курс на реформи, подобрени са отношенията със съседните държави в Централна А. и У. се смята за много безопасна дестинация за чуждестранни туристи и инвеститори, нивата на тежки престъпления и улична престъпност са изключително ниски.

При тези съображения интервюиращият орган е заключил, че молителката не се позовава на реални нови обстоятелства от съществено значение за личната му бежанска история, обосноваващи риск за живота и свободата ѝ в У., които да обуславят допускането на нейната последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Пред съда от страна на ответника е представена актуална справки за актуалната политическа и икономическа обстановка в У..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Оспорваният акт е връчен на адресата на 17.03.2026 г., а жалбата, въз основа на която е образувано делото, е постъпила в АССГ на 23.03.2026 г. Жалбата е подадена директно до съда в преклузивния срок по чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна и следователно е допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Обжалваното решение е издадено от И. М. М., която със заповед № РД05-77/05.02.2024 г. на Председателя на ДАБ, е определена за интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ.

Решението е издадено в изискуемата от закона форма, съдържа реквизитите на индивидуален административен акт по Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, мотивирано е с фактическите и правни основания за недопускане на молбата.

Спазени са административнопроизводствените правила. Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателката по чл.76в, ал.1 ЗУБ – липсват данни тя да е потърсила съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации съгласно чл. 23, ал. 1 ЗУБ, както и да е поискала достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение съгласно чл.29а ЗУБ. Жалбоподателката не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл. 58, ал. 7 ЗУБ. Ето защо процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения – изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Процесната молба за международна закрила е разгледана като „последваща“ по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България. Втората хипотеза – производството за предоставяне на международна закрила в Република България да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напуснал територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз „или“, следователно за жалбоподателя е изпълнена втората хипотеза от нормативния текст. В случая процесната молба е последваща такава по смисъла на посочената норма.

Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ предвижда, че подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III. На свой ред нормата на чл.76а ЗУБ визира задължението на административния орган да прецени допустимостта на последващата молба за международна закрила, преди да се пристъпи към разглеждането ѝ по същество. Съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Процедурните правила относно разглеждането на последващите молби са уредени в чл. 42 от Директива 2013/32/ЕС, като е предоставено на държавите-членки право да могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно чл. 40 от Директива 2013/32/ЕС. Тези правила могат да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура.

Нормата на това чл. 33, §2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл. 40, §2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, §2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Ако в предварителното разглеждане по §2 бъде

заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл. 40, §3 от Директива 2013/32/ЕС).

В случая интервюиращият орган е действал в съответствие с европейските процедурни правила. За „нови обстоятелства“ по смисъла на чл. 13, ал. 2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Преклудирани са тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу S. van J. en V. по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл. 40, §2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, §2, б. „г“ от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл. 40, §3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут.

Според тълкуването на СЕС, предоставено в т. 58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл. 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл. 12, §1, б. "а", изречение второ от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

В последващата си молба жалбоподателката се е позовала на обстоятелства, които е счела за нови и относими към личната ѝ бежанска история, а именно религиозната ѝ принадлежност, пребиваването ѝ в Република България от 2002 г. , когато е влязла в страната с малолетния си тогава син, сключването на брак с български гражданин, раждането на второто ѝ дете, което е с българско гражданство. Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че в оспорваното решение интервюиращият орган не е разгледал и не се е произнесъл по така посочените в последващата ѝ молба обстоятелства. Напротив - всяко едно от тях е подробно анализирано и

обсъдено от интервюиращия орган. С оспорваното решение изрично е направено разграничение между производството по предоставяне на международна закрила и това по предоставяне на право на пребиваване като изключителна компетентност на Министерство на вътрешните работи. Относно твърденията на жалбоподателката за риск от преследване поради религиозната ѝ принадлежност е посочено, че позоваването на общи констатации, без конкретизация и без индивидуална връзка с личното ѝ положение, не покрива критерия „нови обстоятелства“ по чл.13 ал.2 ЗУБ. В допълнение е посочено, че не съществува съществена промяна на обществено-политическата обстановка в У., която да представлява ново обстоятелство.

Независимо, че до момента не са разглеждани от административния орган твърденията на жалбоподателката за опасност от преследване по религиозен признак, но в оспорваното решение същите са анализирани и обсъдени детайлно и в този смисъл няма нарушение. Видно от изложените мотиви на оспорвания акт, така изложените твърдения на жалбоподателката са подробно анализирани и оборени на базата на останалите доказателства по административната преписка. Въз основа на анализа на данните за ситуацията в У., правилно административният орган е констатирал, че не са налице законовите основания за допускане на последващата молба до производство за представяне на международна закрила. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Следва да бъде посочено, че съгласно съдебната практика във връзка с установената обществено - политическа и икономическа обстановка в страната по произход, следва да бъде съобразено основното правило, формулирано в т. 39 от решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело C- 465/07, с което се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че съгласно Решение от 13 юни 2024г. на СЕС по дело C-563/22 на СЕС административният орган е бил длъжен да разгледа отново фактите, представени в подкрепа на молбата, вкл. когато тези факти вече са били преценени от органа, който е отхвърлил първоначалната молба за международна закрила, на следва да се отбележи, че интервюиращият орган ги е обсъдил подробно, като е посочено, че твърденията ѝ не представляват нови факти и обстоятелства, различни от обсъжданите в първоначалната ѝ молба за международна закрила. В този смисъл при произнасянето си в случая административният орган изцяло се е съобразил с извода на СЕС в посоченото решение, че член 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила. В допълнение, обаче, следва да се посочи, че решението на СЕС касае не недопускането на последваща молба, а отхвърлянето ѝ като неоснователна.

Предвид изложеното, съдът намира, че не се установяват нито нови обстоятелства, нито е налице изискването тези нови обстоятелства да са от съществено значение за личното положение на жалбоподателката в държавата ѝ по произход, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 1 и ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 46-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ М. К., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Р. Ф., гражданка на Р У., чрез адв. И. от САК, срещу решение № 31-ОК/06.03.2026 г. на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не допуснал последваща молба рег. № 8851/17.02.2026 г. на жалбопоздателката до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: